

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Γραμματέως της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κερμηλὸν εἰς τὴν γάρον ἡμῶν ἀγωγῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἀσκήσαντα ἔριτον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ.
Ἑσπερικῶν δραχ. 7.—Ἐξωτικῶν φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομῆς ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προσληρωστέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λασ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, Ἰωάννη Χρυσόσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἀπριλίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 47

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
ΒΕΒΗΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα, ἐπειδὴ ὁ Ἐκτίωρ δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἀπερασίθη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του τῆς ὁδοῦ τῶν Ἐλευθέρων Ἀστῶν, νὰ κάμουν μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ εἶχον σχεδιάσει, ἀλλὰ τὴν ἀνέβαλον ἕνεκα τῶν τελευταίων γεγονότων. Ὡς ἡμέρα κατάλληλος ἐξελέγη ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀγίας Σιδωνίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐώρταζεν ἡ Δεσποινὴς Μοραντζή, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης δὲν ὀμοιάζε μετὰ τὸ σημερινόν. Δὲν εἶχε κατασκευασθῆ ἀκόμη ὁ σιδηρόδρομος, ὁ μεταφέρειν σήμερον πλῆθος Παρισινῶν εἰς πᾶσαν ὥραν, οἱ δὲ ἐπισκέπται τοῦ ἦσαν ἀραιότατοι. Δὲν εἶχεν οὔτε λίμνας τεχνητάς, οὔτε κύκλους, οὔτε περίπτερα, οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς σημερινούς του καλλωπισμούς. Ἦτο ἀπλῶς μία ὠραία καὶ ἤσυχος ἐξοχὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετέβαινον οἱ Παρισίνοι, ἐνοικιάζοντες μίαν ἄμαξαν ἢ ἓν λεωφορεῖον, διὰ νὰ μεταφέρῃ αὐτοὺς καὶ τὰ φαγητὰ των, καὶ ἔτρωγον ἐκεῖ εἰς καμμίαν ἐρημικὴν καὶ σκιερὰν γωνίαν τοῦ δάσους.

Τοιαύτην ἐκδρομὴν εἶχον σχεδιάσει καὶ οἱ φίλοι μας. Ἡ Δεσποινὴ Σιδωνία, βοηθημένη καὶ ὑπὸ τῆς ἀνεψίας τῆς Λουκίας, κατηγάλασε τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας διὰ τὰς προετοιμασίας, οὕτω δὲ ὑπερμεγέθη καλαθία καὶ πανέρικα ἐγέμισαν ἀπὸ φαγητὰ, κρέατα κρῖα, ὀρεκτικά διάφορα, ὀπωρικά καὶ γλυκίσματα, ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται τέλος πάντων δι' ἓν γεῦμα τοιούτου εἴδους, — μὴ ἐξαιρουμένων, ἐνοδεῖται, καὶ τῶν ἀπαραιτήτων φιαλῶν τοῦ αἴνου, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ μία φιάλη ἐκλεκτοῦ καμπανίτου ἧτις εἶχεν ὀρισθῆ ἰδιαιτέρως διὰ νὰ προτίουν εἰς ὑγείαν τῆς ἡρώιδος τοῦ συμποσίου, τῆς Δεσποινίδος Σιδωνίας Μοραντζή.

Ἐν εὐρύχωρον λεωφορεῖον, χρώματος κίτρινου ανοικτοῦ, μ' ἓνα πελώριον ἀριμιδὸν μαῦρον ἐπὶ λευκοῦ, τὸν ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ γνῶσῃ ἐξ ἀποστάσεως πεντακοσίων μέτρων, παρέλαβε τοὺς φίλους μας ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου καὶ μετέφερον αὐτοὺς εἰς ἓν ἀπὸ τὰ σκιερώτερα καὶ πυκνότερα μέρη τοῦ δάσους, — ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου σήμερον ἐγείρεται τὸ κομψὸν ἐκείνο περίπτερον, τὸ κατοπτριζόμενον ἐπιχαρίτως ἐντὸς τῶν ὀδάτων τῆς λίμνης. Καὶ ἦτο ἀνάγκη πραγματικῶς νὰ ἔχουν εὐρύχωρον ἀμάξιον, διότι μετρήσατε πόσοι κατήλθον ἐξ αὐτοῦ: ἡ

Δι' Σιδωνία μία, ἡ Λουκία δύο, ὁ Ἐκτίωρ τρεῖς, ὁ κύριος Μοραντζής (ὁ ὁποῖος εὐχαρίστως ἄφησεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἐργασίαν του, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἑορτὴν,) τέσσαρες· ὁ αἰωνίως στασιμὸς καὶ φαεινὸς Δαγκέν πέντε . . . καὶ . . . καὶ ἕξ . . . Ἀλλὰ περὶ τοῦ τελευταίου τούτου προσώπου ἔχομεν πολὺν καιρὸν νὰ διηγήσωμεν καὶ πιθανὸν οἱ ἀναγνώσταί μας νὰ το ἐληθῶ-

νησαν. Ήτο κόρη δωδεκάετις, με πα-
χουλόν και ροδοκόκκινον προσωπάκι, με
όφθαλμούς γαλανούς, γλυκείς και ζωη-
ρούς, με κόμην ξανθήν και σγουράν και
με στολήν οικότροφου Παρθεναγωγείου.

«Ε, τώρα την έμμαντεύσατε ;... Ήτο
ή Βαβέττα, ή παλαιά φίλη και προστα-
τευομένη του Έκτορος, όταν κατώκουν
και οι δύο εις την οδόν Περγαμηνοποίας...
Ο Αυτοκράτωρ, καθ' ήν υπόθεσιν έ-
δωσε προς τον Έκτορα, έφρόντισε να
λάβη πληροφορίας περί της οικογενείας
της κόρης και έμαθε πραγματικώς ότι
ήτο θυγάτηρ αξιωματικού αποθανόντος
επί του πεδίου της τιμής. Ο λοχαγός
Βερνώ ήτο στρατιώτης άνδρεϊος και διε-
κρίθη εις πολλας μάχας. Είχε νυμφευθή
την αδελφήν ενός κλειθροποιού της οδού
Περγαμηνοποίας, όταν δε απέθανεν ένδύ-
ξως εις το Μαρέγγλον, ή χήρα Βερνώ
κατέφυγεν εις την οικίαν του αδελφού
της, φέρουσα και το θυγάτριόν της, μό-
λις ενός έτους τότε. Ο μπάρμπα-Φραγ-
κίσκος ο σιδεράς, — όπως απέκάλουν τον
κλειθροποιόν εις την οδόν Περγαμη-
νοποίας, — δεν ήτο κακός άνθρωπος
είχεν όμως το ελάττωμα να πίνη. Διά
τουτο ή χήρα Βερνώ, όταν μετά τινα
έτη ήσθένησε και έβλεπεν ότι έμελλε
νάποθάνη και αυτή, έλυκείτο βαθέως,
συλλογίζομένη ότι θα άφινεν εις τοιαύ-
τας χείρας το τέκνον της. Μετά τον θά-
νατον της αδελφής του, ο μπαρμπα-
Φραγκίσκος, βλέπων όποιαν εύθύνην άν-
ελάμβανεν απέγαντι της πενταετοδς τότε
Βαβέττας, προσεπάθησε να νικήση το
ελάττωμά του' αλλά μετ' ολίγον τον
εκυρίευσε πάλιν ή φιλοποσία, και διά
τουτο ήκούσαμεν τον Έκτορα να παρα-
πονήται, κατά την δευτέραν του μετά
του Αυτοκράτορος συνέντευξιν, ότι ή ο-
δός Περγαμηνοποίας «δεν εινε γειτονιά,
δια να κάθηται ένα τόσο χαριτωμένο
κοριτάκι, σαν τη Βαβέττα !»

Κατ' αρχάς ή Βαβέττα εισήχθη, κατά
διαταγήν του Αυτοκράτορος, εις έν Μο-
ναστήριον, όπου ή χάρις της και ή αγα-
θότης της προσέβλησαν ταχέως την α-
γάπην όλων. Αλλ' άμα συνεπληρώθη-
σαν αι πληροφορίες περί του στρατιωτικού
σταδίου του πατρός της και προσήχθη-
σαν εις τον Ναπολέοντα, ούτος την εισ-
ήγαγεν εις την σχολήν του Έκουέν,
όπου δι' αυτοκρατορικής δαπάνης εξε-
παιδεύοντο αι όρραναί των ίπποτών της
Λεγεώνος της Τιμής. Ναί μιν ο λοχα-
γός Βερνώ δεν είχε λάβη το παράσημον
τουτο, διότι είχε αποθάνη τώ 1800, έν
φ' το παράσημον της Λεγεώνος ιδρύθη
μόλις τώ 1802' αλλ' όσάκις ο πατήρ
όρρανης τινας είχε διακριθή εις την ύ-
πηρσίαν — όπως παραδείγματος χάριν
ο λοχαγός Βερνώ, — ο Ναπολέων έκα-
μεν εξαίρεσιν υπέρ αυτής.

Από τεσσάρων ετών ή Βαβέττα ήτο
οικότροφος του Έκουέν και δι' αυτό την
είδομεν, κατά την ήμέραν των γάμων
του Ναπολέοντος, συμπαρασταμένη μετά
πολλών άλλων συμπαητριών της, με-
ταξύ των κορασιών, τα όποια είχαν έκ-
λεχθή δια να ράνουν με άνθη την άμα-
ξαν του Αυτοκρατορικού ζεύγους.
Ο κανονισμός της σχολής του Έ-
κουέν ήτο πολύ αυστηρός και αι μαθή-
τρια εξήρχοντο σπανιότατα έν τούτοις
όμως ή Σιδωνία Μορανζή, ή όποια ήτο
παιδική φίλη της διευθυντριας, της κυ-
ρίας Καμπάν, κατώρθωσε να επιτραπή
εις την Βαβέτταν να εξέρχεται ένιστε
και να διέρχεται ολίγας ήμέρας μετ'
αυτής. Και ήσαν ήμέραι χαράς αιται
δι' όλην την οικογένειαν, προπάντων δε
διά τον Έκτορα, ο όποιος δεν είχε λη-
σμονήση την παλαιάν του φίλην.
Έν μέσσω γελώτων, φωνών, ασμάτων,
παιγνιδίων και άστειοτήτων, τα φαγητά
εστρώθησαν επί της χλόης και όλοι ήρ-
χισαν να τρώγουν με όρεξιν θαυμασίαν.
Ο καιρός ήτο λαμπρός και τα πτηνά
διά των κελαδημάτων των, έφαινοντο ως
θέλοντα να λάβουν και αυτά μέρος εις
την οικογενειακήν εορτήν.
Τό γεύμα εύρίσκειτο περί το τέλος του,
επί της αυτοσχεδίου εκείνης τραπέζης
λείψανα μόνον φαγητών έδλεπέ τις, τα
κάνιστρα των όπωρικών ήσαν κατά το
ήμισυ κενά, τα γλυκίσματα είχαν υπο-
στή τραπεζάν ληλασίαν, ο πολίτης
Δαγκέν ήτοιμάζετο να νοίξη την φιάλην
του καμπανίτου, — όταν μία μορφή έφάνη
εξαίφνης αναμμένος όταν κλάδων.
Ήτο ο Αυτοκράτωρ.
Ήγάπα δε πολύ τα θεατρικά αυτά
κόλπα.
— Α, μά εδώ, βλέπω, διασκευάζουν
λαμπρά ! άνέραξε με φαιδρότατον τό-
νον, πλησιάζων.
Φαντασθήτε πλέον την έκπληξιν και
την ταραχήν των συνδικτυμένων ! Έ-
σπευσαν να έγερθουν όλοι' ή δεσποινίς
Μορανζή, έν άκρα άμυχανία, έφώρεσε
γρήγορα-γρήγορα το καπέλον της, το
όποϊον είχε αποθέσει, δια να φάγη με
μεγαλητέραν άνεσιν' ο δε πολίτης Δαγ-
κέν απέμεινεν ένεδος και ακίνητος ως α-
πολιθωμένος, κρατών έντοσοτύφ ακόμη
την φιάλην του καμπανίτου με την μίαν
χείρα, και με την άλλην το έργαλείον,
διά του όποίου θα έκοπτε τα σύρματα, τα
όποια συνεκράτουν το πόμα.
— Και βλέπω με μεγάλην μου χα-
ράν ότι εύρίσκειται μεταξύ γνωρίμων, έ-
ξηκολούθησεν ο Αυτοκράτωρ με την ίδιαν
φαιδρότητα, άπλοϊκώτατος και προσηγέ-
στατος, όπως ήξευρε να φαίνεται εις τι-
νας περιστάσεις. Ίδού ο Ακόλουθός μου
Έκτωρ Αλθας, ο σοφός φίλος μου κύ-
ριος Μορανζής, και ο άπονοδός μου έχ-
θρός, ο πολίτης Δαγκέν. Κάμνετε τέτοιον
θόρυβον, ώστε ακούσθε έως την άλλην

δενδροστοιγίαν, εκεί-κάτω. Έκαμνα τον
περίπατόν μου ήσυχα με την γυναϊκά μου
όταν ήκουσα τα γέλια σας και τα τρα-
γουδία σας. Ήθέλησα να ιδώ ποιος έ-
καμνεν όλον αυτόν τον θόρυβον, άφησα
την Αυτοκράτειραν εις την άμαξαν και ήλ-
θα. Α, εινε εύχάριστον πράγμα να βλέπη
κανείς ανθρώπους που διασκευάζουν. Γε-
μα επάνω εις την χλόην ! εξήκολούθησε,
ρίπτων βλέμμα ταχύ επί των λειψάνων
του συμποσιού' άλλην φοράν, εις το
Μαλμαζιζών, συνέβαινε καμμίαν φοράν να
γευματίζωμεν και ήμεϊς επάνω εις την
χλόην. Α, ήτο εύτυχής εποχή εκείνη !
— Και έστέναξεν.

Ο κύριος Μορανζής ήτοιμάσθη να πο-
κρηθή ότι, έως τώρα τουλάχιστον, ο Αυ-
τοκράτωρ δεν είχε κανένα λόγον να πα-
ραπονήται κατά της τύχης και ότι δι'
αυτόν ή εύτυχής εποχή εξήκολούθει...
Αλλ' ο Ναπολέων δεν τώ έδωσε καιρόν.
— Μπα ! τί βλέπω εκεί ; εινε από
τας οικότροφους μου του Έκουέν ; ειπε
παρατηρών την στολήν της Βαβέττας.
— Μάλιστα, Μεγαλειότατε ! ειπε με
βαθυτάτην ύπόκλισιν ή νεάνις, ή όποια
πρώτη εξ όλων είχε αναλάβη το θάρ-
ρος της.
— Και πώς ονομάζεσαι, μικρά μου ;
ήρώτησεν ο Αυτοκράτωρ.
— Βαβέττα, Μεγαλειότατε Βαβέττα
Βερνώ, απήντησεν ή νεάνις με νέαν ύ-
πόκλισιν.

— Α, γενναίος στρατιώτης ο λοχα-
γός Βερνώ ! Ε, και είσαι φρόνιμη ; αι
διδασκάλισσαι σου εινε εύχαριστημένα
από σέ ;
— Μάλιστα, Μεγαλειότατε ! ειπεν ή
Βαβέττα, με λάμπριν χαράς εις τους
όφθαλμούς.
Κατόπι, στραφείς προς την Λουκίαν,
ή όποια ίστατο πλησίον της Βαβέττας
και είχαν έκτελέση συγχρόνως τας αυτάς
ύποκλίσεις, ο Ναπολέων εξήκολούθησε :
— Και αυτή ή νεαρά δεσποινίς ποία
εινε ;
Ο κύριος Μορανζής έπροχώρησεν,
έτοιμος να ποκρηθή.
— Αφήστε την, πās παρακαλώ, να
ομιλήση, ειπεν ο Ναπολέων. Μου φαί-
νεται αρκετά ίκανή δια να το κάμη.
Δεν λέγω καλά ; προσέθεσεν, αποταθείς
προς την Λουκίαν.

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε ! ειπεν ή
νεάνις μειδιώσα. Είμαι ή Λουκία Μο-
ρανζή.
— Η θυγάτηρ σας ; ήρώτησεν ο Αυ-
τοκράτωρ τον Αρχιεοφύλακα.
— Μάλιστα, Μεγαλειότατε !
— Τα συγγαρητήριά μου, φίλε μου.
Εινε πολύ χαριτωμένη κόρη !
Κατόπι, αφ' ου εκύτταξε διαδοχικώς
την Λουκίαν και τον Έκτορα, ο όποιος
ίστατο εις απόστασιν δύο βημάτων άπ'
αυτής,

— Περιέργον, ειπεν' ο Ακόλουθός
μου της όμοιάζει.
— Λέγετε, Μεγαλειότατε ; ειπεν ο
x. Μορανζής.
— Και πολύ μάλιστα !
— Δεν λέγω όχι... Ίσως ύπάρχει
κάποια όμοιότης, την όποιαν δεν παρε-
τήρησα έως τώρα, ειπεν ο κύριος Μο-
ρανζής. Και πραγματικώς, αυτήν την
στιγμήν, βλέπω x' εγώ ότι όμοιάζουν.
[Έπεται συνέχεια.]
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατά το γαλλικόν της Βιδαίας Δουπου.

ΠΟΝΗΡΑ ΚΥΡ' ΑΛΕΠΟΥ
βρήκε, δεν ήξεύρω που,
του λαγού τομάρι.
Ρίπτει τότε μά ματιά
και κοντά του μίαν ιτιά
βλέπει ένα πουρνάρι.
«Μπα !» εκέθη, «τώρα εγώ
κι' ολοζώντανο λαγό
ήμπορώ να πιάσω.
Έδώ 'δρίσκοντ' αρκετοί
κ' είν' οι πλείστοροι κούτοι,
έναν θα γελάσω.»
Αφού 'ακέθησκεν αυτά,
'στο πουρνάρι αυτό πετά,
κρύπτει' αποκάτω,
το τομάρι βάζει εμπρός
ως να ήτανε λαγός,
όπου εκοιμάτο.

Και με τεντωμένο αυτί
πρόσμεν' όραν αρκετή
Έξαφνω, χαρά της !
λαγουδάκι ένα δειλό,
εύμορφο και παχουλό
σιτάθηκε κοντά της.
Τότ' εκείνη τεχνικά,
σιγανά, γλυκά, γλυκά
Είπεν : «Αχ ! παιδί μου,
πάγ' ή Μάννα σου ή καλή
πέθανε σαν το πουλί,
πάγ' ή αδελφή μου !

Μ' έδωκε πολλά φιλά
κι' αυστηρή παραγγελιά,
άμα σ' άνταμώσω,
μίαν ώρα συμβούλι
και γλυκό γλυκό φιλι
να σου μεταδώσω.»
Τ' άουλλόγιστο με μιάς
εις τον κόλπ' όρμα της θείας
με βρογγίνα μάτια,
πλήν εκείν' ή πονηρά
με λαχτάρα και χαρά
τώκαμε κομμάτια.

ΒΑΑΣΙΜΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΤΟΣ ΔΑΣΟΥΣ

Η βροχή έπιπτε ραγδαία. Τα έλατα
έκινουν τας κορυφάς των και έλεγαν με-
ταξύ των :
— Ποιός να μας κώλεγε το πρωί,
ότι θα είχαμεν άποψη τέτοιον καιρόν !
Τα δένδρα έσταζαν επάνω εις τους
θάμνους, οι θάμνοι επάνω εις την χλό-
ην, και από την χλόην εκυλιόντο αι
σταγόνες μέσα εις τας πέτρας και εις
την πόναν, και έσχημάτιζον αναριθμητα
ρυακία. Ήρχισε να βρέχη μετά το γε-
μα' τώρα έπλησίαζε να σκοτεινιάση και
άκομη έβρεχεν' ένας δε πράσινος βά-
τραχος, έτοιμαζόμενος να κοιμηθή, αφ'
ου εκύτταζε μίαν φοράν ακόμη τον και-
ρόν, ειπεν εις τον γείτονά του :
— Εγώ σου λέγω πώς ουτε το πρωί
δεν θα καύση, και να μου το θυμηθής.
Αυτής της γνώμης ήτο και το μυρ-
μήκι, το όποϊον έπερνούσε μ' εκείνην
την κακακαιρίαν από το δάσος. Από έ-
νωρίς ακόμη είχαν υπάγη από το χωριό
να πώληση αυγά εις την χώραν, και
τώρα επέστρεφεν εις το σπίτι του, φορ-
τωμένο μ' ένα σακκουλάκι από πράσινο
πανί. Είς κάθε του βήμα έπαρακονέτο
και άνασταναίε :

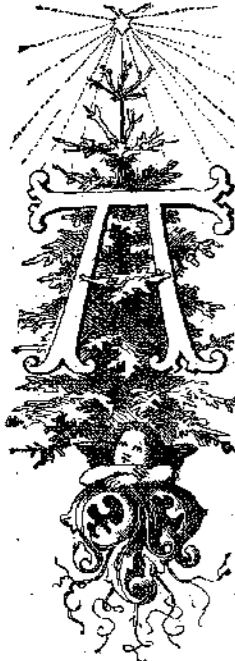
— Κρίμα 'στά ρουχά μου, πάει και
το καπελάκι μου ! Να μιν πάρω του-
λάχιστον μίαν όμβρέλλα μαζί μου ή να
μη φορέσω τες γαλιτσες μου ! Κόπιασε
τώρα να περιπατήσης με τέτοια βροχή
και μάλιστα με λεπτά γοβάκια .
Και ένφ' έλεγεν αυτά, βλέπει μέσα
εις το σκοτός και σχεδόν εμπρός εις την
μύτην του, ένα μεγάλο μανιτάρι. Κατ-
ευχαριστήθη δι' αυτό και έπήγε x' έ-
στάθη από κάτω.
— Παραγγελία το είχα ; ! ειπε' κα-
λειτέρα στέγη δεν ήμπορούσε να βρε-
θή. Έδώ θα περιμένω έωςότου περάση
ή βροχή. Φαίνεται πως εδώ δεν υπάρ-
χουν κάτοικοι — τώσω το καλλίτερον !
Θα βουλευθώ τώρα όπως μου άρήσει.
Το ειπε και το έκαμε. Μόλις όμως
είχε βγάλη τα γοβάκια του, δια να χύ-
ση το νερό που είχαν πάρη μέσα, παρε-
τήρησεν εις την είσοδον ένα μικρόν γρύλ-
λον με βιολίον κρεμασμένον εις την ρά-
χην του.
— Χαίρετε, κύριε ! ειπεν ο γρύλλος
μου έπιτρέπετε να εισέλθω ;
— Μετά μεγάλης εύχαριστήσεως,
άπεκρίθη το μυρμήκι : — δύο θα περάσω-
μεν καλλίτερα.
— Εγώ, ειπεν ο γρύλλος, — παίζα
σήμερα εις μίαν ταβέρναν' δεν ήθελαν,
βλέπετε, να με άφισουν να φύγω : όλο
«παίξε και παίξε.» Κ' έτσι έβραδυάθη-
κα' το εύτύχημα εινε, που είμπορεί να
κάνεις να διανυκτερεύση εδώ. Με τέτοιον
έλευσιν καιρόν εινε ζήτημα αν θα εύ-

ρεσκα πουθενά καταφύγιον να περάσω
την νύκτα.
Και ο γρύλλος εξεκρέμασε από τους
όμους του το βιολίον και έκάθισε σιμά
εις το μυρμήκι. Δεν έπέρασε πολλή
ώρα και βλέπουν από μακράν που έλαμ-
πεν ένα φώς. Όταν το φώς έπλησία-
σεν, είδον ότι ήτον φαναράκι, το όποϊον
εκρατούσε μία πυγολαμπίς.
— Κάμετέ μου την χάριν, ειπεν ή
πυγολαμπίς, χαιρέτωσα με πολλήν εν-
γένειαν, — αφήσετέ με να ξεφυγίτω εδώ.
Έφυγα από τες Κουκουδάουνες να πώ
να ιδώ τον εξαδέλφόν μου, x' έχασα το
δρόμο και δεν είμπορώ να ξεμπλέξω
από το δάσος.
— Κοιπάστε, κοιπάστε ! άπεκρίθησαν
και οι δύο. — Οχ έχωμεν τουλάχιστο τον
φωτισμόν δωρεάν,
Η πυγολαμπίς προθύμως έδέχθη την
πρόσκλησιν και έθεσε το φαναράκι επί
της τραπέζης. Το φώς ταχέως προσείλ-
κυσε πλησίον των νέων ζευγάρων : ένα
ο όποιος με αρκετήν βαναυσότητα εκυ-
λίετο επάνω εις τα χόρτα και εις τα
φύλλα, έμβηχε δε υπό την στέγην χω-
ρίς καν να χαιρετίση. Ήτο ένας χον-
δρότατος κύνθαρος. — Μπράβο μου ! εί-
πε, — ώστε δεν έκαμα λάθος' επέτυχα
άκριβώς το χάνι που ήθελα !
Και ένφ' έλεγεν αυτά, εκάθησεν, ά-
νοιξε τον όδοκοριζόν του σάκκον έβα-
λε το φαγητόν του και ήρχισε να δειπνή.
— Και βέβαια, έλεγε, — όταν από
το πρωί ως το βράδυ πριονίζει κανείς
ξύλα, κάθε φαγι το φαίνεται νόστιμο !
Αφού έτελείωσε το δείπνον, έγέμισε
την πίπαν του, διέταξε την πυγολαμπίδα
να του δώση φωτιά, ήναψε, και με πολ-
λήν εύχαριστήσιν έρροφούσε τον κανών.
Έν τούτοις έξω έσκοτεινίασε πλέον
καλά, και ο καιρός έγινεν ακόμη χει-
ρότερος. Προς μεγάλην δ' έκπληξιν
όλων ιδού, έφθασεν ακόμη άλλος ένας
ξένος άργοπορημένος. Επί πολλήν ώ-
ραν ήκούετο από μακράν ένα παράδοξον
λαχάνιασμα, το όποϊον σιγά σιγά έπλη-
σίαζε και τέλος πάντων, έφθασεν κάτω
από το μανιτάρι ένας τάλιγκας.
— Να τί θα ειπή να τρέχη κανείς
'στά τέσσερα ! ειπε : — έπήρα δρόμο, που
μήτε ή χίλιοποδαρούσα δεν θα μ' έφθα-
νε' παλμός μου ήλθε ! Είν' αλήθεια
πως πρέπει να δώσω ένα πολύ κατεπι-
γον γράμμα εδώ κοντά. Αλλά κάθε
ένας έχει και το ρε κ ο ρ του, περισσό-
τερο από τη δύναμί του δεν πρέπει να
πηγαίνη, και όταν μάλιστα σηκώνει μα-
ζί του και το σκίτι του. Με το συμπά-
θειο, αξιότιμοι κύριοι, να μείνω εδώ καμ-
μιά ώρα να αναπαυθώ, x' έπειτα πάλι
'στά τέσσερα σαν σιδηρόδρομος ! . . .
[Έπεται το τέλος.]

(Κατά το ρωσσικόν του Τρογιάν.)
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

12-13 Απριλίου.

ΝΑΣΤΑΣΙΣ ΟΙ ΚΩΔΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΩΝ ΗΧΟΥΝ ΧΑΡΜΟΣΥΝΩΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΕΣ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ. ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΚΡΕΤΤΩΝ ΤΩΝ ΤΗΛΕΘΩΝ, ΕΝ ΦΗΜΥΡΙΑΙ ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑΥΡΟΕΙΔΩΣ, ΦΑΛΛΕΤΑΙ ΤΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΟΝ «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ» ΤΟ ΠΛΗΡΟΝ ΜΕ ΘΕΙΑΝ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΝ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ.

Χριστός Ανέστη! Το μέγα δράμα, το όποιον είδομεν εκτυλισσόμενον εις τους Ναούς, επί μίαν εβδομάδα, το ιερόν δράμα των Παθών, κατέληξεν εις την φαιδράν και χαρμόσυνον λύσιν του. Παρηκολούθησαμε τον Χριστόν διωκόμενον και πάσχοντα. Παρακαθήσαμε μετ' αυτού εις τον Μυστικόν Δεῖπνον και ἐγειθήμεν του ἄρτου και του οίνου, τον όποιον προσέφερον εις ανάμνησιν του. Ηκούσαμεν τους θεούς του λόγου, την μεγάλην του Διαθήκην, τας περι ἀγάπης συμβουλάς, τας όποιάς εδωκεν ἀπερχόμενος εκ του κόσμου τούτου προς τον Πατέρα του. Τον είδομεν περιβεβλημένον τον ακάνθινον στέφανον του μαρτυρίου και προσηλούμενον επί του σταυρού. Ησθάνθημεν τον σεισμόν, και ἐμείναμεν εις το σκότος, το όποιον ἐχάλυψε την γήν κατά την στιγμήν του θανάτου του. Ησπασθημεν τον νεκρόν του, ἐρράναμεν αυτόν με ἄνθη και ἐθρηνησαμεν, — με διπλήν λύπην ἐφέτος, — καταθέσαντες αυτόν εν εὐλαβείᾳ και ἐλπίδι εις το καινόν του μνημείον.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐπέστη ἡ ὠρα του θριάμβου... Ἄγγελος Κυρίου κατέρχεται ἐξ οὐρανῶν και ἀποκυλίζει τον λίθον του μνήματος, εκ του όποιου ἐγείρεται ὁ Χριστός ἀκτινοβολῶν. Και το καινόν μνημείον ἀπομένει κενόν με φύλακα τον Ἄγγελον. «Τίνα ζητεῖτε; Ἰησοῦν τον Ἐσταυρωμένον; Οὐκ ἔστιν ὧδε! Ἀνάστη εκ νεκρῶν!» Ὡ, του μεγάλου και εὐφροσύνου ἀγγελήματος! Ὡ της ἀρρήτου χαρᾶς, ἡ όποία πληροῖ την καρδίαν των πιστῶν! Και τώρα, νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες τρυ-

φήσωμεν πάντες. Ἡ τράπεζα γέμει... ὁ μύσχος πολὺς... Ἐυφρανθῶμεν ὅλοι εις την χαρὰν του Κυρίου μας!

Και δια να εἶνε πλήρης και ἀμύγη ἡ χαρὰ μας, δὲν μένει ἄλλο τώρα, παρα να λυθῇ ἐπίσης αἰσίως και θριαμβευτικῶς και το ἄλλο μέγα και ἱερὸν δράμα. του όποιου μετὰ παλμῶν ἀγωνίας παρακολουθοῦμεν τας φάσεις... Και σημερον εἶνε ἀπελπιστικαὶ αἱ φάσεις αὐται! Θρήνος και κοπετός... Ἡ Ἐβδομάς των Παθῶν της ἑλληνικῆς Πατρίδος ἐξακολουθεῖ... Ὡ, πότε θα σημάνη και δι' αὐτήν ἡ ὠρα της Ἀναστάσεως, πότε θακούσωμεν και το ἄλλο μέγα και εὐφρόσυνον ἀγγελημα, πότε θα εορτάσωμεν την πατριωτικὴν πανήγυριν των πανηγύρεων!

Ἄς ἐλπίσωμεν εις τον Ἀναστάνα εκ νεκρῶν, ὅτι δὲν θα βραδύνη ἀκόμη ἡ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα! Θάρρος!

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Λέγουσιν ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, εἶνε ἡ εἰκὼν του ψυχικοῦ χαρακτήρος. Ὑπάρχουν μάλιστα γραφοὶ ὅμοιοι, σχεδὸν ἐπιστήμονες, οἱ όποιοὶ μόνον ἀπὸ το γραψιμόν σας εἰμποροῦν να μαντεύσουν τα προτερήματά σας, τὰ ἐλαττώματά σας, τὰς κλίσεις σας, τὰς διαθέσεις σας, την ἐθνικότητά σας και ἀκόμη το ἐπάγγελματά σας!

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐσπούδασα την περίεργον αὐτήν ἐπιστήμην! Τούτο ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει να γράψω το ὠραϊόν, το κανονικόν και εὐανάγνωστον γράψιμον και να το θεωρῶ ὡς ἐνδεικτὴν καλῆς ψυχικῆς διαθέσεως, και ἂν θελετε, καλῆς ἀγωγῆς. Διότι βεβαίως δὲν σέβεται και πολὺ τον ἄλλον, ἐκεῖνος ὁ όποιος ἀντὶ γραμμάτων και λέξεων χαράσσει γρίφους και ἱερογλυφικά, ἀπαιτοῦντα ὑπεράνθρωπον κόπον δια να διαβασθῶν. Και ἐγὼ το ξεύρω τί τραβῶ καμμίαν φορὰν με τὰ γραψιματα μερικῶν, οἱ όποιοὶ με ἀναγκάζουν οὕτω να λῶ «πνευματικὰς ἀσκήσεις» εις τὰ καλά καθούμενα.

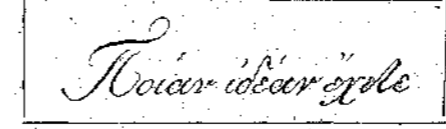
Παραδέχομαι ὅτι το εὐανάγνωστον του χαρακτήρος εἶνε πολλὰκις φυσικὸν προτέρημα και εἰς ὑπάρχουν ἄνθρωποι μη δυναμένοι χωρὶς κόπον μέγαλον να γράψουν καλά. Ἄλλ' ὅσονδήποτε κακογράφος και ἂν εἶνε κανεὶς, νομίζω ὅτι δια της ἐξασκήσεως εἰμπορεῖ να καταστήσῃ τον χαρακτήρα του, ἂν ὄχι καλλιγραφικόν, τουλάχιστον εὐανάγνωστον. Δι' αὐτὸ ἐπεινήθη ἡ καλλιγραφία με τούς κανόνας της και τὰς μεθόδους και τούς διδασκάλους και τὰ ὑποδείγματά της. Ἐγνώρισα ἕνα διδασκαλον καλλιγραφίας ὁ όποιος εἶλεγεν

ὅτι με την ὑπομονὴν εἶνε δυνατόν να μάθῃ να καλλιγραφεῖ και αὐτὴ... ἡ ὄριθα φαντασθῆτε! Ὁ αὐτὸς μοὶ διηγήθη μίαν φορὰν και το ἐξῆς ἀνέκδοτον. Εἶχεν ἕνα ἀδελφόν, πολὺ κακογράφον, ὁ όποιος εἶταν ἀνεχώρησεν ἀπὸ την πατρίδα του, τῷ ἐστέλλε κατὶ ἐπιστολάς, μα κατὶ ἐπιστολάς, ἀπὸ τὰς όποιάς ὁ δυστυχῆς καλλιγράφος δὲν ἐβγαζεν οὔτε λέξιν. Ἐπὶ τέλους ἔχασε την ὑπομονὴν και τῷ ἐγράψε: «Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, μὴ χάνῃς πλέον τον κόπον σου και τὰ ταχυδρομικά σου. Φύλαττε τὰς ἐπιστολάς πὸς μου γράφεις, και ὅταν ἔλθῃς τὰς φέρεις και τὰς ἀναγινώσκωμεν μαζί.»

Οἱ μικροὶ μου φίλοι, οἱ όποιοὶ γελοῦν βεβαίως αὐτήν την στιγμήν, ἄς λάβουν ὑπὸ σημειώσιν το ἀνέκδοτον και ἄς μὴ δυσαναχετοῦν ὅταν τούς ὑποβάλλουν ὑπὸ τούς κανόνας της καλλιγραφίας, ἡ όποία πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ περιττή. Ὅσοι δὲ εἶνε φύσει κακογράφοι, ἄς ἐνθυμῶνται τί εἶπεν ὁ διδάσκαλος δια την ὄριθα... Ἄλλως τε ἡ καλλιγραφία εἶνε χρήσιμος εις τον κοινωνικόν βίον και ἀπαραίτητος δια μερικὰ ἐπαγγέλματα. Ἐγνώρισα νέους, οἱ όποιοὶ δὲν ἠδυνήθησαν να λάβουν καλὰς θέσεις, μόνον και μόνον διότι δὲν ἔξευραν καλλιγραφίαν. Εἰς το ἑμπόριον π. χ. ἡ καλλιγραφία εἶνε ἀπαραίτητος. Οἱ εἰσερχόμενοι εις το διπλωματικόν στάδιον αἰδοῦν ἐξετάσεις και εις την Καλλιγραφίαν. Ἀφίνω δὲ τούς ἀντιγραφεῖς, τούς γραφεῖς και τούς γραμματεῖς, οἱ όποιοὶ ἐκλέγονται πάντοτε μετὰ τῶν μᾶλλον καλλιγράφων. Ἄλλ' ἐπὶ του προκειμένου.

Εἰς τὸν μικρὸν Διαγωνισμόν της Καλλιγραφίας, τον όποιον ἐπροκήρυξα ἐπί τηδὲς δια να γνωρίσω τὰς δυνάμεις των φίλων μου, ἔλαβον μέρος ἕνα νεώτερον και πέντε. Τὰ ἀποτελέσματα του Διαγωνισμοῦ τούτου παρουσιάζουν αὐτὸ το κάπως παράδοξον: Οἱ συνήθως καλλιγραφοῦντες — και ἐπὶ των όποιῶν ὁμολογῶ ὅτι ἐβασιζόμην περισσότερο — εἶτε ἀπέσχον του Διαγωνισμοῦ (ἄλλοι εκ μετριόφροσύνης και ἄλλοι εκ συμπτώσεως, καθὼς μου ἔγραψαν) εἶτε μοὶ ἐστειλαν σελίδας καλλιγραφικὰς πολὺ κατωτέρας. Ἀπεναντίας ἄλλοι, αἱ ἐπιστολαὶ των όποιων δὲν διακρίνονται συνήθως ἐπὶ καλλιγραφίᾳ, μοὶ ἐστειλαν σελίδας τῶσον καλλιγραφικὰς και φιλοκάλας, ὅσον οὐδέποτε ἐπερίμενα ἀπὸ αὐτούς. Ἡ μεταμύρφωσις αὐτὴ εἶνε ἀποτέλεσμα ἐξασκήσεως, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε πολλοὶ ἐκεῖνοι οἱ όποιοὶ καλλιγράφουν μόνον ὅταν θέλουν. Και ὅπως δια να παρουσιαθῇ κανεὶς εις ἐπίσημον περίστασιν φορεῖ τὰ καλά του ρουζα, οὕτω και αὐτοὶ μεταχειρίσθησαν τὸ καλὸν των γραψιμόν, ἔν φη εις ἄλλας περιστάσεις μεταχειρίζονται τὸ καθημερινόν. Τὴν καλλιτέραν σελίδα Καλλιγραφίας

μοὶ ἐστειλεν ὁ μικρὸς Τσίβ-Τσών. Ὡς βλέπετε εκ του μικροῦ ἀποσπάσματος το όποιον δημοσιεύω, (και θα κρίνετε κατὰ προσέγγισιν, διότι ἡ Ξυλογραφία δὲν ἀπέδωκεν ἐντελῶς το πρᾶγμα,) τὸ γράψιμόν του εἶνε ἀρκετὰ καλλιτεχνικόν.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ

Ἐκ της Καλλιγραφίας του Τσίβ-Τσών.

Ἡ φωτισίασις (ἡ το κιά ρε-σχοῦρο, ὅπως λέγουσιν οἱ καλλιγράφοι, δανειζόμενοι τον ὄρον εκ της ζωγραφικῆς) το σχῆμα και το μέγεθος των γραμμάτων, ὠσειδῶν και ὁμοιομέτρων, ἡ πλοκή αὐτῶν, ἡ ἀπόστασις των λέξεων και των γραμμῶν, ὅλα εἶνε ἀνάλογα ὅπως ὁμοιομετρικὰ, κατὰ τούς κανόνας της Καλλιγραφίας και κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις της καλαισθησίας. Τὸ μόνον το όποιον ἔχει να παρατηρήσῃ κανεὶς, εἶνε ὅτι ὁ φίλος μου Τσίβ-Τσών μεταχειρίζεται κάπου-κάπου μερικὰς κεραιὰς και ὑπογραμμισμοὺς, (τζίφρες) αἱ όποια παραβάπτουν το ἀπλοῦν του χαρακτήρος και δύνανται να μεταβάλουν σημαντικῶς την καλλιγραφίαν εις ζωγραφικὴν. Ἄλλ' ἄς συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι ὁ Τσίβ-Τσών εἶνε μόλις ἐννέα ἐτῶν και ὅτι ἔχει καιρόν να ἐξασκηθῇ ἀκόμη εις την καλλιγραφίαν. Ἐπειτα ἡ σελὶς του, και ἂν ἔχη ἐλαττώματα, εἶνε ἡ σχετικῶς καλλιτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας.

Εὐθὺς κατόπιν ἔρχονται: ἡ σελὶς του Δὸν Κιχώτη, ἀρκετὰ καλλιγραφικὴ και πολὺ φιλοκάλας διατεταγμένη ἡ σελὶς της Ἄννας Φραγκίσκου, ἡ του Κωνσταντίνου του Παλαϊολόγου (ὡς καλλιγραφικὸς χαρακτήρ, ἄλλ' ὄχι ὡς διάταξις), και ἡ της Εὐξείνουποντίας. Ἀρκετὰ φιλοκάλας εἶνε και ἡ σελὶς της Ἀναστασίας Δ. Παπακωνσταντινίδου ἄλλ' ὁ γραφικὸς της χαρακτήρ δὲν εἶνε ὁ συνήθης ἑλληνικὸς καλλιγραφικὸς με τὰς γωνίας του ὑπενθυμίζει πολὺ τὰ γοθτικά.

Ἐξαιρετικῶς φιλοκάλας εἶνε ἡ διάταξις της Σελίδος του Σωτηρίου Σωτηροπούλου ἄλλ' ὁ χαρακτήρ του ὀλιγον καλλιγραφικὸς.

Ἀπὸ την σελίδα του Κολοσσῶ τῆς Ρόδου μοὶ ἔκαμιν ἐντύπωσιν ἡ τελειότης μερικῶν κεφαλαίων γραμμάτων. Ὁ Τσίβ-Τσών δὲν ἔχει να ἐπιδείξῃ τοιαῦτα. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ὁ Κολοσσῶς τῆς Ρόδου ὑπερεῖ.

Ὁ Ἐκτωρ Σ. Δεσύλλας και αἱ ἀδελφαὶ του Οὐρανία και Πολυξένη μοὶ ἐστειλαν ἀπὸ μίαν σελίδα με τον συνήθη των συμπᾶθη και ἀρκετὰ εὐμορφον χαρακτήρα. Τὰ γράμματά των

εἶνε μᾶλλον ὀρθία και γωνιαία, ἂν και φιλοκάλα δὲ καθειαυτά, ἀπέχουν ἀπὸ τον συνήθη καλλιγραφικόν τύπον.

Ἐπίσης δὲν μετέβαλον ἡ πολὺ ὀλιγον τον συνήθη των χαρακτήρα: ὁ Πεινάσμενος Λύκος, ὁ Νικόλαος Α. Χριστοφίδης, ἡ Μυρσίνη, ἡ Ναυτοπούλα, ἡ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις και ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀύρα. Ἐκ των γραφικῶν τούτων χαρακτήρων, των ἀπροσποητῶν, μοὶ ἀρέσει περισσότερο ὁ της Ναυτοπούλας.

Ἀρκετὰ καλὰς σελίδας καλλιγραφίας μοὶ ἐστειλαν ἐπίσης κατὰ πρώτον μὲν λόγον: ἡ Χρυσὴ Βροχή, ἡ Ἀύρα τοῦ Φαλήρου, ἡ Ἀνεμώνη, τὸ Μπουρλότο, τὸ Ἀκάτιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους, ἡ Ἀλκινόη Διαμαντίδου και ἡ Τοξότης Ἀρτεμίας. Κατὰ δεύτερον δὲ λόγον: ἡ Εὐτυχὴς Ὀνητή, Ἀρίων ὁ Μιθηναῖος ὁ Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκονομίδης, ἡ Ὠραία Δορκιάς, ἡ Ἀτθίς, ἡ Ἐστίας Παρθένος, ὁ Βράχος των Γλάρων, ἡ Ὀλυμπία Τομαροπούλου, τὸ Κύμα τοῦ Δουναβέως, ἡ Κατίνα Α. Πετσάλη, ὁ Ἀλύτης και ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου. — Τῶν λοιπῶν αἱ σελίδες δὲν μοὶ ἐφάνησαν ἄξια ιδιαίτερας μνείας.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, βραβεῦσιν τον Τσίβ-Τσών και ἐπαινῶ τον Δὸν Κιχώτην, την Ἄνναν Φραγκίσκου, Κωνσταντίνον τον Παλαϊολόγον και την Εὐξείνουποντίαν.

Οἱ λοιποὶ, ὅσοι ἀναφέρονται εις την κρίσιν, θεωροῦνται ὡς τυχόντες εὐφύμου μνείας.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΣΤΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΑΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅσάκις ἀκούω σκύλον να φωνάζῃ Γαῦ! Γαῦ! ἐνθυμοῦμαι ἀμέσως τὰ Γαυγάμηλα και τον Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Ἄλλοτε δούκις ἐβλεπον Κομήτην, αἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον ὅτι ἐπικεῖται Χαλασμός Κόσμου. Βαθμηδὸν ἡ ἐπιστήμη κατέρριψε τὰς μωρὰς αὐτὰς προλήψεις.

Ἄν εἶσαι ἀγόρι, ἀγάπα τον πατέρα σου ὅσον και ὅπως τον ἡγάπα ὁ Αἰνεῖας. Ἄν εἶσαι κόρη, ἀγάπα τον ὅσον και ὅπως τον ἡγάπα ἡ Δέα.

Ὡ, τί κακὰ παιδιὰ ποὺ ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ όποια συνέλαβον μίαν φορὰν μίαν χελιδόνα και τὴν ἔδωσαν. Φαντασθῆτε την τόσῃ Φίλεργον Χελιδόνα... Αἰχμάλωτον! ὅποια ἱεροσυλία!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ | ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΣΣ | (Συνέχεια τῆς Σελ. 125)

«Κατόπιν ἐφθάσαμεν εις μίαν ἄλλην αἰθουσαν, ὄχι τόσῃ πλουσίαν, ἀλλ' ἀρκετὰ κομψὴν και ὠραίαν, γεμάτην βιβλία. Καὶ ἐδῶ ὀπήρχε κατὰ γῆς ἕνα ψεύτικον λειβάδι. Ἡ Βέρθα μοὶ εἶπε να ἐξαπλωθῶ και ὑπήκουσα ἀμέσως. «Τότε ἡ Βέρθα και ἡ γραῖα κυρία ἐκάθησαν κοντὰ εις ἕνα μεγάλο τραπέζι και ἀρχισαν να ὁμιλοῦν δια πολλὰ και διάφορα πρᾶγματα. Ἦτο τὸ μάθημα. Ἐστεναχωροῦμην πολὺ, ἐν τούτῳ ἔμενα ἥσυχη. Ἀλλὰ ἡ Βέρθα δὲν ἔκαμνε τὸ ἴδιον. Ἐκινεῖτο διαρκῶς εις τὸ κάθισμά της, μ' ἐκτύπαζε, μοὶ ἔκαμνε διάφορα ἀστεῖα και ἀπεκρίνετο ἄλλα ἀντιθέτων εις ὅτι την ἐρωτοῦσέν ἡ διδασκάλισσά της, ἡ όποία ἔχασεν ἐπὶ τέλους την ὑπομονὴν και της εἶπε:

«— Κυρία Βέρθα, βλέπω ὅτι ἡ γίδα σας εἶνε πολὺ πὸ φρόνιμη ἀπὸ σᾶς! «Αὐτὸ μ' ἐκολάκευσε πολὺ, διότι καθὼς ἠξεύρεις ἀγαποῦσα τούς ἐπαίνους. Ἡ χαρὰ μου ὅμως ὀλίγον διήρκεσεν...

«— Ἄ, εἶσαι ἔ; ἡ Ἀσπρούλα εἶνε πὸ φρόνιμη ἀπὸ ἐμέ; Να λοιπόν! ἀνέκραξεν ἀμέσως ἡ Βέρθα. Καὶ ἤλθε κοντὰ μου και μ' ἐκτύπησε μ' ἕνα μεγάλο τετραγωνον χάρακα, του όποιου αἱ γωνίαὶ ἦσαν ὡς μαχαίρια... Ἐσκέφθην τότε ὅτι ἡ γραῖα κυρία θὰ ἔκαμνε πολὺ καλλιτέρα να μὴ μ' ἐπαινή διόλου, ἐσκέφθην ὅμως συγχρόνως ὅτι ἔπρεπε να μαλώσῃ την Βέρθαν δια την κακίαν της. Ἄν ἦμουν ἐγὼ εις την θέσιν της, θὰ την ἐμάνθανα με τὰ κέρατά μου να εἶνε κατὰ και να κτυπᾷ με τον χάρακα την γίδαν της!

«Ἐκτύπησε μεσημέρι. Ἐνας χρυσοστόλιτος ὑπὸ κρητὴς εἰσῆλθε και ἀνήγγειλε με χιλίας ὑποκλίσεις, ὅτι τὸ τραπέζι ἦτο ἐτοιμον. Ἡ Βέρθα, ἡ όποία μετενόησε ποὺ με εἶχε κτυπήσῃ, μ' ἐπῆρε μαζί της εἰς την τραπέζαν. Ὁ κύριος κόμης ἐκάθητο εις τὸ τραπέζι. Ἐφίλησε την θυγατέρα του, της εἶπεν ἕνα σωρὸ γλυκὰ λόγια, ὑστερα ἐχάιδευσεν ὀλίγον και ἐμέ. Ἐκάθησα ἥσυχα μετὰ αὐτοῦ και της Βέρθας, και ἀπέβαντι της γραίας παιδαγωγοῦ.

«Πολλὰ φαγητὰ ὑπῆρχον ἐπάνω εις τὸ τραπέζι, ἄλλα κανένα δὲν ἐκίνησε την ὄρεξιν μου, παρα μόνον τὸ ἀλάτι, τὸ όποιον ἔβλεπα μέσα εις ἕνα μικρὸν ἀσημένιον δοχεῖον. Ἦμποροῦσα, ἂν ἤθελα,

νά το φθάσω; αλλά ήξευρα ότι το τραπέζι δεν είχε κανείς το δικαίωμα να πέρνει παρά μόνον ο,τι του δίδουν. Μόνον έδωσα το δοχείον έκείνο με βλέμμα επιθυμίας. Ο κόμης τὸ ἐνόησε και καθὼς ἐπὶ πρην ἀλάτι διά να ρίψη εἰς τὸ αὐγὸν του, ἔδωσε και εἰς ἐμέ ὀλίγον, τὸ ὁποῖον ἔφαγα με μεγάλην εὐχαρίστησιν.

«Κατόπιν ἔφεραν τὰ ὄψωρα καὶ τὰ γλυκίσματα. Ἡ Βέρθα ἐχύθη και ἐπὶ πρὸς πρώτη και μόνη ὅ,τι τῆς ἤρεσε. «Περὶ ἕνα πρᾶγμα, εἶπε τότε ὁ κόμης, αὐτὴ ἡ γίδα ἔχει καλλιτέραν ἀνατροφὴν ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου!»

«Ἡ Βέρθα τὴν ὅποιαν ἐπέειρε μετὰ αὐτὴ ἡ παρατήρησις, μ' ἐστάμπησε δυνατὰ εἰς τὸ αὐτί. Ὑστερα ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν πατέρα τῆς και τῷ εἶπε ὅτι δὲν τον ἀγαπᾷ πλέον. Τὰ ἴδια εἶπε και πρὸς τὴν διδασκάλισάν τῆς και ἤρχεισε να κάμνη τὴν κακιομένη τὸσον πολὺ, ὥστε και ὁ κόμης και ἡ διδασκάλισα ἠναγκάσθησαν να τὴν καλοπιάσουν και να τῆς ζητήσουν συγγνώμην. Τότε μόνον ἡ Βέρθα ἔγεινε κἀλιν εὐθυμος, με παρεκάλεσε να μὴ θυμῶσω τοῦ μ' ἐστάμπησε, μ' ἐχάιδεψε, μ' ἐφιλήσε, μου ἔδωσε γλυκίσματα και μου εἶπε ὅτι εἶμαι ἡ καλλιτέρα γίδα τοῦ κόσμου και ὅτι με λατρεῖ.»

«Εἰς τὴν τραπέζιαν, κοντὰ εἰς ἕνα παράθυρον και ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸν ξύλον με σκαλωσιές, ὑπῆρχεν ἕνας μεγάλος παπαγάλος πράσινος και κόκκινος, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε: «Αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ... και αὐτὸ θὰ περάσῃ!»

«Ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ Βέρθα μ' ἐπῆγεν εἰς τοὺς σταύλους, διὰ να ἰδοῦμεν τὰ ἄλογα. Ἦσαν ἐκεῖ καμμιὰ πενηνταριά, τὸ ἐν ὠραιότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὰ ἐχαιρέτιστα με ὄλην τὴν εὐγένειαν και ἐκείνα μοι ἀπήνησαν με χρεμετισμούς γλυκεῖς και εὐγενικούς. Μόνον ἐν μου ἔκαμε κακὴν ὑποδοχὴν.

Ἦτο ἕνα ἄλογάκι τῆς ἵπποσιᾶς, κατὰ μαυρον μ' ἕνα ἄσπρο ἀστέρι εἰς τὸ μέτωπον. Τὸ ἔλεγον Νέρωνα και ἀνήκεν ἀποκλιεστικῶς εἰς τὴν Βέρθαν, ἡ ὁποία τὸ ἐκαθαλίκευε πολὺ συχνά. Ἠθέλησε να γίνωμεν φίλοι κ' ἐγὼ αὐτὸ ἤθελα διότι ὁ Νέρων ἦτο πολὺ εὐμορφος ἀλλ' ἐκείνος οὔτε να με κυτάξῃ δὲν κατεδέχθη ἔδοξίμασε μάλιστα να μου δώσῃ και μίαν κλωτσιάν, ἀλλ' ἐγὼ ἐνόησα τὸν σκοπὸν του και ἐτραδήχθηκα γρήγορα, ὥστε τὸ ποδαράκι του ἐκτόπησε μόνον τὸν ἀέρα.

«Ἡ Ζήλεια τοῦ Νέρωνος διεσκέδαζε πολὺ τὴν Βέρθαν και διὰ να τὴν αὐξήσῃ ἀκόμη, μου ἔκαμε ἕνα σωρὸ χάρδια ἐμπρός του. Τότε ὁ Νέρων ἔγεινε ματωδῆς τὰ μάτια του ἐπετάχθησαν ἐξω ἔτριξε τὰ δόντια, ἐφουσούσε, ἐχρεμάτιζε και ἔδιδε τέτοιες κλωτσιές, πού τον ἐφοβήθηκα πολὺ, ἂν και ἤμην μακρὰν και

δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος να με φθάσῃ. Τότε εἶδα πόσον ἀγχιμον πρᾶγμα εἶνε ἡ ζηλοτυπία και εἶπα ὅτι δὲν θὰ εἶμαι πλέον ζηλοτύπος. Ἐσκέφθη ὁμοῦς ὅτι και ἡ Βέρθα ἔκαμε πολὺ κακά, να βασανίζῃ ἔτσι τὸ ἄλογάκι τῆς. Ὡ βέβαια, δὲν ἦτο και καλὴ ὅσον ἦτο ὠραία ἡ μικρά μου κυρία!

«Κατ' εὐτυχίαν ἦλθαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν και τὴν εἰδοποίησαν, ὅτι ἦτο ἡ ὠρα τοῦ μαθήματος τοῦ χοροῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἀγαποῦσεν αὐτὸ τὸ μάθημα, ἐτρεξεν ἐπάνω χωρὶς να τὴν παρακαλέσουν και πολὺ. Μου εἶπεν «Ἐλα!» και ἔτρεξα μαζί τῆς κ' ἐγὼ.

«Ὁ χοροδιδάσκαλος ἦτο ἕνας κύριος ὑψηλός, κατακόκκινος, κατὰξανθος, με κομψοὺς πόδας και με δύο φωνὰς ἐπίσης μελωδικὰς και γλυκεῖας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐδραίνεν ἀπὸ τὸ στόμα του, ἡ δὲ ἄλλη ἀπὸ ἐν περιέργον κουτάκι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζον βιολί. Φαίνεται ὅτι ἦτο γέρον ἄλλ' ἔβαζε ψεύτικα χρώματα εἰς τὰ μάγουλά του και ψεύτικα μαλλιά εἰς τὸ κεφάλι του. Ἐχρημάτισε χορευτῆς εἰς τὴν Ὀπεραν, ὁ δὲ μεγαλύτερος θρίαμβος τῆς ζωῆς του ὑπῆρχεν ἐν μπαλέτον ὀνομαζόμενον ἡ «Ἀνοήεις», εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαίξε ρόλον πεταλούδας, με μάγιαν κόκκινην και με πτέρυγας ἀπὸ τοῦλι χρυσόν. Ἀπὸ τότε τοῦ ἔμεινε τὸ ὄνομα και τον ἔλεγον «κύριον Πεταλούδαν». Ἀφ' οὗτο ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὸ θέατρον, ἔγεινε χοροδιδάσκαλος, εἶχε δὲ δώσῃ μαθήματα χοροῦ ὄχι μόνον εἰς κυρίας τῆς ὑψηλοτέρως περιωπῆς, ἀλλὰ και εἰς πριγκιπίσας και εἰς βασιλίσας ἀκόμη — καθὼς ἐπανελάμβανεν ὁ ἴδιος εἰς καθὲ περίστασιν.

«Ἡ Βέρθα μ' ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν κύριον Πεταλούδαν και τῷ εἶπεν ὅτι ἠθελε να με μάθῃ χορὸν. Οὐ, και να ἔβλεπε τότε τὸν Πεταλούδαν, θυμὸ και κακός!

«— Ἐγὼ, κυρία Βέρθα! ἀνεκράξε με τὴν ψιλὴν του φωνήν, ἐγὼ να διδάξω μίαν γίδαν! ἐγὼ ὁ Πεταλούδας, πού ἔδωσα μαθήματα εἰς πριγκιπίσας και εἰς βασιλίσας ἀκόμη! . . . ἐγὼ!»

«— Μὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, κύριε Πεταλούδα! ἀπεκρίθη ἡ Βέρθα γελῶσα ἡ Ἀσπρούλα μου εἶνε ἡ βασιλίσις τῶν γιδῶν, ἐπομένως τὸσον διάστημα χοροδιδάσκαλος τῆς χρειάζεται!

«Ὁ κύριος Πεταλούδας ἐξηκολούθησε να θυμῶνῃ και να διαμαρτύρεται, διὰ τὴν προσβολὴν πού του ἔκαμαν. Ἀλλ' ἄμα ἡ Βέρθα μ' ἔβαλε κ' ἐχόρευσε ὀλίγον ἐμπρός του, εἶδε τί ἤξιστα και μετέβαλε γνώμην ἀποτόμως. Καὶ τώρα ὁ ἐνθουσιασμός του δι' ἐμέ ἦτο τὸσον μεγάλος, ὅσον πρωτῆτερα ἡ περιφρόνησίς του. Εἶπεν ὅτι χορεύω ἐξαίσινα, ὅτι τιμῶ με τὰ τέσσαρά μου ποδάρια ἐκείνους πού με δίδασκαν, περισσότερο ἀπὸ ὅσον με-

ρικοί μαθηταὶ με δύο ποδάρια τιμῶν τοὺς διδασκάλους τῶν, ὅτι ἔχω μεγάλην κλίσην, ὅτι εἶμαι ἄξια να ἔχω τοιοῦτον διδάσκαλον και ὅτι δὲν θὰ κατεδιδῶτο ἐάν μ' ἐλάμβανεν ὡς μαθήτριαν διότι — καθὼς ἔλεγε και ἡ κυρία Βέρθα, — εἶμαι πραγματικῶς ἡ βασιλίσις τῶν γιδῶν!

«Ἐλαβα λοιπὸν μαθήματα ἀπὸ τὸν διάσημον αὐτὸν κύριον Πεταλούδαν, ὁ ὁποῖος εἶχε διδάξῃ ὄχι μόνον πριγκιπίσας ἀλλ' ἀκόμη και βασιλίσας, ἔμαθα δὲ πολλοὺς βουημικούς και οὐγγρικούς χορούς, πραγματικῶς θαυμασίους. Τελος πάντων ἔγεινε τελεία χορεύτρια, ὅσα δὲ ἔκαμα εἰς τὸ Βάδεν δὲν ἦσαν τίποτε, μολονότι εἶχον καταστήσῃ τὸνομά μου τὸσον γνωστόν. Τώρα να μ' ἔβλεπεν ὁ σαλτιμπάγκος ἐκείνος πού ἠθέλησε να με κλέψῃ! . . . Θὰ ἐτρελαινετο! Ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ἠθελε να με ἰδοῦν τώρα και να με θαυμάσουν ὁ Φρίτς και ἡ Μίνα. Ἀλλὰ πού να ἦσαν οἱ ἀγαπητοί μου αὐτοὶ φίλοι; Ἀρὰ γε θὰ τους ἐπανέδωσα ποτέ;»

(Ἐπεται συνέχεια)
ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.

ΚΑΤΑ ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΖΩΑ

«Ὅτε ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις, αἱ γερμανικαὶ κυβερνήσεις τῶν παραρρητίων χωρῶν ἐξέδωκαν διατάγματα, δι' ὧν ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς πᾶσα πολιτικὴ συζήτησις ἢ και ἄπλως συνδιαλέξει εἰς τὰ καρενῆτα και εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

Ἐν τούτοις οἱ θαμῶνες ἐνός ξενοδοχείου, λησμονοῦντες τὴν ἀπαγόρευσιν, συνηψαν μίαν ἐσπέραν ζωηροτάτην πολιτικὴν συζήτησιν, ὅσα ὁ ξενοδόχος πλησιάζας τοῖς ὑπενόμισσε τὴν διαταγὴν.

— Ἀπαγορεύεται, βλέπετε, και ἡ ἡ ἀπλὴ ὀμιλία, τοῖς εἶπε.

— Μὰ πὼς λοιπὸν, ἠρώτησαν ὀργίλως ἐκεῖνοι, δὲν ἠμποροῦμεν οὔτε να ὀμιλοῦμεν;

— Ὅχι, ἀπήνησεν ὁ ξενοδόχος, ἀλλὰ μόνον να τρώγετε και να πίνετε.

— Και τότε πὼς θὰ διαφέρωμεν ἀπὸ τὰ ζῶα;

Και ὁ ξενοδόχος μειδιῶν:

— Διὰ τῆς πληρωμῆς, κύριοί μου, διὰ τῆς πληρωμῆς!

(Ἐστῆλη ὡς «Σελὶς Καλλιγραφίας» ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκάλισσα:—Μαργαρίτα, γιατί δὲν διαβάσεις;

Ἡ Μαργαρίτα:—Δὲν ἔχω καιρὸ!

—Και τί κάνεις ὅλη τὴν ἡμέρα;

—Παίζω.

—Παίζεις;

—Πιάνο, κυρία!

Κολλάη ὑπὸ τοῦ Ἐπιγράμτου Ὀκτανῶ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

«ΠΡΟΧΘΕΣ μου συνέθη μία ἄρκατὰ ἀστὴρία ἱστορία μου γράφα ἡ ἀγαπητὴ Ναυσικουλά. «Ἐν ᾧ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ Ὁβειὸν και διηρχομένη τὴν ὄδον Δυκαθητοῦ, ὀλοσθαινω ἀσπῆς και πύπρω . . . φαν-ἄξισαι τὰ γέλια μου, διότι πρέπει να μάθω δὲ: εἶμαι ἀφοβερά . . . χάχα!» Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔτυχε να διαβαίνωμιν και δύο ἀγόρια, τὰ ὁποία ἤρχισαν να γελῶν, και τὸ ἕνα μάλιστα εἶπε πρὸς τὸ ἄλλο: «Νὰ κατὰ τὸν Ἰαλαμῶν Κόρμον . . .» ἐπιλήθεις ἠνόθετο ὅτι ἠθελε να εἶπῃ, ἀλλ' ἀπεμακρόνην ἐπισυμμένως και δὲν ἤκουσα. . . . Βλέπω ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰαλαμῶν Κόρμον εἰς τὴν Ἀ Κυριακὴν ἔμεινε παραμοδιῆς!

Ὁ Ἐραστὴς τῆς Φύσεως ζητεῖ σήμερον Μικρὰ Μυστικὰ ἀπὸ τὸν Κεθαροῦν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ζητεῖ συγχρόνως ἀπὸ ἐκείνον. Ἰσοῦ θὰ εἰπῆτε, μὴ ἀναλλαγῆ βεβαιότητι και ταχυτάτη, ἂρ' οὐ τὰ τετράδια τῶν δὲ διασταυρωθῶν. Καὶ ὁμοῦς ἠξέψυρε τί εἰμφορεῖ να συμβῆ; Ὁ ἕνας να περιμένῃ με στασιμασμένα χέρια τετράδιον ἀπὸ τὸν ἄλλον, και ἡ ἀναλλαγὴ να μὴ γίνῃ ποτέ! Νὰ ἰδοῦμεν, διότι θὰ εἶνε πολὺ ἀστειόν.

Ἀγαπητὴ μου Ἴρις, τὰ νέα ψευδῶνα πού προτείνεις ἀνήσαν ἤδη εἰς ἄλλας. Καιρὸς πολὺ διότι ἀναγιγνωσκονται με τὸσον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν οἰκίαν σας αἱ Κυριακαί μου. Ἡ μητέρα σου ἔχει δικαίον. Μία κάρη, ὅταν εἶνε εὐφύης και φιλόδοκος, εἰμφορεῖ ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν να ἔχη τελειωμένα τὰς σπουδὰς τῆς.

Πὸ τί πὼς! τί αὐστηρά πού εἶνε ἡ μικρὰ μου φίλη Ἐδολόκαμος Νέμωσις. «Ὅποιος προδίδει τὸ ψευδῶνον, θὰ προδῶσῃ μίαν ἡμέραν και τὴν πατρίδα του!» Αὐτὸ μου γράφε και με παρακαλεῖ μάλιστα να το δημοσιεύσω. Εἶνε ἴσως ὀλίγη ὑπερβολικὴν, ἀλλ' εἶνε ἀληθὲς πάλιν διότι ὁ μὴ δυναμένος να κρατήσῃ ἐν μικρὸν μυστικόν, δὲν εἶνε ἀξίος και πολλῆς εμπιστοσύνης.

Πολὺν καιρὸν ἔχει να μου γράψῃ ἡ φιλετάτη μου Ἑλληνικὴ Σημαία και μ' ἐρατοῦν περὶ αὐτῆς πολλοί, μάλιστα ὅσοι περιμένον τὰ Μυστικὰ τῆς. Μὰ τί γίνεται; Αὐτὴ ἦτον ἀκριβῆς πάντοτε!

Νέα διὰ τὰ πωλύακα τοῦ Ἀρχιζέλιαν: «Ἄμα τὰ φωνάζω με τὸ ὄνομά τους, δια ἀκούω, μου γράφα. Ἐνα μόνον, ἡ Ἀθιγγανίς, δὲν ἐνοοῦσε νακούσῃ με κανένα τρόπον. Σήμερα τὸ πρῶν πάλιν τὸ φωνάζω: «Ἀθιγγανίς! Ἀθιγγανίς!» τίποτα! Ἐ, με πίνει τότε ὁ θυμὸς και τοῦ λέγω: «Θά σου δώσω μίαν κατραπακιά!» Μάλιστα ἀκούει αὐτὸ, με βλέπει, τρέχει κοντὰ μου και μόνον ἀρίστε! πού δὲν εἶπε, Ἐνοεῖς λοιπὸν, Διάπλησις μου, ὅτι κατ' ἀνάγκην τὸ ἔθγαλα Κατραπακιά. . . . Τί να κάμω, ἂρ' οὐ ἔτσι ἀκούει; ἢ Σιωπὴν!

Ναί, ἀγαπητὴ μου Γ. Βούλγαρη, ἔχω πληθώραν ὕλης. Ἐκτὸς τούτου τὰς μεταφράσεις ἀναθέτω ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συνεργάτας μου και τοῦτο ἂρ' οὐ ἀναγνώσω ἐγὼ και ἐκλέξω τὸ πρῶτον.

Εἶπα, Μέλαρ Ἀστέ, εἰς τὸν κ. Φαίδωνα δὲα μου γράφεις περὶ τοῦ Ἡμερολογίου του και σ' εὐχαριστεῖ πολὺ.

Ρωμιόλε, ἔλαβα τὸ διηγήμα σου, τὸ ὁποῖον ἔυρον πολὺ καλά μεταφραστικῶς ἐν παρόμοιον ἐδημοσίευσσε κάποτε εἰς ἕνα παλαιόν μου τόμον. Καλὰ τὴν ἔσπευσε τὴν πρωταπριλιά, Ματρε Πρίγκιψ! Τὰ ἴδια και χαρῶ-ερα ἔκαθεν ἡ Ἀρθιμμένη Ἀνταριά. Πὼς ἐγέλασε με τὰ μικρὰ αὐτὰ καθήματα!

Βλέπω, Ἡλιε, ὅτι κάμνεις εὐμορφῶς στίχους. Ἀλλὰ τί να σου εἰπῶ! Ποιήματα συνδραμῶν μου δὲν δημοσιεύω.

Ἐστεῖλα τὸ πρὸς τὴν Δεῶν τετράδιόν σου, Μέλαρ. Αὐτὸ τελειοπάντων δὲν ἔχασθῃ, ὅπως ἐχάθησαν τὰ δύο ἄλλα. Περιέργον! Πὼς τὰ στέλλεις και χάνονται;

Μέλες λοιπὸν σὲ σε θεωρῶ ἐκ τῶν καλλιτέρων μου φίλων, Σημηπεμέτρο Πουλί, διὰ να ἀισθανθῆς τὴν μεγάλην χαρὰν πού μου γράφεις. Μὰ ἔχεις καμμίαν ἀμφοβίαν;

Ἀπεναντίας, Ὅσια Μαρία, τὸ ψευδῶνον σου μου ἤρεσε πολὺ και τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς. Ὅστε σὲ παρακαλῶ να το κρατήσῃς. Ἄν ἄλλος ἔχῃ ἄλλους λόγους, τίνα να λέγῃσιν Περριστερά τοῦ Ἄδε, διότι αὐτὸ μου ἤρεσεν ἀπὸ τὰ νέα.

Φθινοπωρινὴ Βροχή, εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα πόσον σου ἤρεσεν ἡ περιγραφή τῆς 25 Μαρτίου. Ὅστε λοιπὸν ἀνέγινυσε και τοὺς δεκατέσσαρας τόμους μου κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου, ἔ; Τί διασηματικὴ και τί διδακτικὴ . . . ἀσθένεια! Διὰ τὰ ψευδῶνα εἰς τὸ προσεχῆς.

Τώρα, Μέλλωσα Καλλιτέχνις, δὲν πεισῶ να ἔχῃ κανὲν παρά μόνον! Τὰ τετράδια σου ἔρχονται ἀλλεπάλληλα. Μου ἤρεσεν ἡ ἰδέα σου να βραβεύσῃς τὸ καλλιτέρον ἐξ ὅσων θὰ λάβῃς. Να κάμῃς μίαν μικρὰν ζωγραφικὴν και να στείλῃς εἰς τὸν βραβευθῶμενον ναί; — Πραγματικῶς, ἡ Γλακεῖα Παριεῖ ἔχει πολὺν καιρὸν να μου γράψῃ και δὲν ἤξεύρω τί γίνεται. Ὁ Μέλλωρ Ναβαρρος ὁμοῦς μου ἔγραψεν.

Ἔγινες καλὰ, ἀγαπητὴ μου Θεόκωσα; Ἀλήθεια, ἀσχληρον πρᾶγμα να πίνῃ κανεὶς ἱατρικὰ και να μὲν κλεισμένος, μάλιστα με τέτοιαν θαυμασίαν θυσίαν. Χρειάζεται ὑπομονή.

Ἄρα τοῦ Ἐδέκτον, αἱ ἐρωτήσεις δὲν ἔχουν σθένος με τὰ ζητούμενα ὀνόματα, παρὰ μόνον διό αὐτὰ εἶνε κεκρωμένα μέσα εἰς τὴν ἐρώτησιν. Ἀνάγνωσε με προσοχὴν μίαν μίαν ἐρωτησὴν και θὰ το ἰδῇς. Π. χ. «Πὼς ἀρίστε ὑπέδημα ἀπὸ ροσιανὸν δερμά;» Διαφανῶς τὸ ζητούμενον εἶνε Πῶρος.

Καὶ τὸσον μεγάλη ἀκρίβεια δὲν χρειάζεται, ἀγαπητὴ Κόντε Ραπανάκη! Νὰ μου στείλῃς τὸ ἀντίτιμον τοῦ φυλλαδίου τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ και τὸ μονόστιχον διὰ τὰ ταχυδρομικά (τὸ ἴδιον λεπτὰ 16!) πᾶσι πολὺ. Ἐδὲ εἶσαι τὸ δημῶδες αἰνίγμα μου λέγει σοχίτη τὴν τρίχα, γὰ νᾶθῃ τὸ δίχρο!»

Ροβιτόν Κροδὸς, ἔλαβε βέβαια τὸν τόμον, τὸν ὁποῖον σου ἔστειλα ἐπὶ συντάσει. Εἶπα εἰς διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πού μου στέλλουν δὲν εἶνε δυνατόν να διδῶ λογαριασμὸν, διότι εἶνε πέρα πολλὰ! βραὶ εἶνε καλὰ δημοσιεύονται ὅταν ἔλθῃ ἡ ἄρα τῶν.

Ἀγαπητὴ μου Ἀρετὴ Ταπούρου, τὰ ψευδῶνα πού μου προτείνεις δὲν δύναμαι να δεχθῶ και θὰ σε παρακαλέσω να εὐφρῇ ἄλλα εἰρημικῶς. Εἰς τὸ δημολήθημα δύνασαι να λάβῃς μέρος και πρῶν σου ἔγκρητῆ ψευδῶνον.

Φρικτὰ παράνομα ἔχει και ἡ Παιωνικὴ Φλογέρα ἐναντίον τοῦ Φόσκον Διάκιδου και τοῦ Ἀρδρείου Σουλῶστω, αἱ ὁποῖοι δὲν τῆς ἀνταπέδωκαν τὰ τετράδιά τῆς. Δὲν τὴν ἐνοεῖς, λέγε, διόλου αὐτὴν τὴν ἀρτυροματῆ. Καὶ εἶνε πραγματικῶς ἀνεξήγητος!

Κόρη τοῦ Βοννοῦ, ἰδοὺ τὸ νέον ψευδῶνον σου ἀλλὰ προσοχῇ! Καὶ εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου να μὴ ἀρχίσῃ πάλιν Κόρ . . . Κόρ . . . ὡς πού να το πῆ ὀλοκληρον!

Ἐχρηνοῦσα τὰ ψευδῶνα τῶν, δεχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου και εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου τοὺς νέους φίλους: Σάλλικον τὸν Κερανοῦν (αὐτὸ ἐξέλεξα) φίλλον ἔστειλα ἐκ νέου) δὲν Κολοβαῖον Πάτερην, Ἐδέκτον (προτιμῶ αὐτὸ) Ἀρυσολαμπῆ Ἀστέρην, Ἐξέδρον τοῦ Φαλήρου (τὸ προτιμῶ-

μενον τὸ ἔχει ἄλλο) Προῦτον Ἀστέρην, Μοραχῆν τῆς Περγεῆς (αὐτὸ εἰς καθὲ ἐπιστολῇν θὰ υπογράφῃς με τὸ ψευδῶνον και με τὸ ὄνομά σου) Πάλλωσαν Καρδίαν (προτιμῶ αὐτὸ πρᾶς ὁ ποινδόνου;) Ἀθιγγανίδα (αὐτὸ ἐξέλεξα) Λευκὸν Μαγονάκι (αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἀρτέζον τὸν Σωτήρα (καλὴ ἀρχὴ λοιπὸν!) Ἀτταγίδα. (δὲν ἔλαβα ἀκόμη τὸ ἀντίτιμον) ἴμα τὸ λάβω θὰ το στείλω) και Τηλεκλεῖδην (ἀλλὰ να μὴ μου τα γράψῃς εἰς τὸ ἴδιον χαρτί).

Μικρὰ Μυστικὰ ἰπιθυμῶν νάντα-λάξουν: Ὁ Κεθαροῦς Ἀπόλλων με τὴν Ἀγκυρὰν τῆς Εὐτυχίας, Ἐραστὴν τῆς Φύσεως, Μινώταρον, Ἀρχιζέλιαν, Ἀρυσὴν Βροχῆν και Κεθαροῦν Σημαίαν — ὁ Ἐραστὴς τῆς Φύσεως με τὸν Μινώταρον, Καλὸν Γεῖτονα, Κεθαροῦν Ἀπόλλωνα, Ἐλληνοῖδα Καλλιτέχνιδα και Λευκὸν Ρόδον — ὁ Σπερῖδρον Θ Τουβῆλας με τὴν Ἀλεξάνδραν Ἀραγ, Σιμοπούλου, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Οὐρανίαν Γ. Ἀσούλλα, Κεκὴν Ἀ. Καλλιμοπούλου, Γενναῖον Καλλιγρατίαν, Βούδμιον Σ. Λόττον, Σπερῖδρον Κ. Τρικουσίτην, Ἑλληνα Κ. Βούλγαρη, Πανδύαν Γ. Ζωγράφου και Ἀλεξάνδρον Οἰκονομίδην — ἡ Γαλιγκία Θάλασσα με τὴν Κεθαροῦν Σημαίαν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Μελαγγροῦν Ἑλληνοῖδα, Σαθῆν Ἑλληνοπούλου, Ὑπεραπιστήν τῆς Πατρίδος Κεθαροῦν Ἀπόλλωνα και Καρχαρίαν τοῦ Ἀγαίου — ὁ Φιλελεύθερος Ἑλληνα με τὴν Ἡρωικὴν Πάργαν — ἡ Ἀντιγόνη με τὴν Μαγίαν Ἀνδριτασίαν — ὁ Μάσχος Πρίγκιψ με τὸν Ἀρχιζέλιαν — ὁ Ἡλιος με τὴν Λάγρην — ἡ Ἀστραπὴ με τὴν Ναυτοπούλου, Ὁραίαν Δορκάδα, Τρεχαγεροπούλου, Ἀγνοῦτον Τρελλῆν, Χροστὴν Βροχῆν και Κόντε Ραπανάκην — ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος με τὴν Ταχυδρομὸν Περιστερὰν — ἡ Ἀλεξάνδρα Σιμοπούλου με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ἡ Ταναγραία Κόρη με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ἡ Ἀπρόπολις με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν (ἡς ζητεῖ και τὸ ὄνομα) — ἡ Μέλλωσα Καλλιτέχνις με τὴν Ἀραγομυπούλου, Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον, Χ. Καρέστον, Ταπεινὸν Ἴον και Ἑλληνικὴν Καρδίαν (ἐμμέτωπος) — ἡ Ἀλκωνίς Ἡμέρα με τὴν Κεθαροῦν Καρδίαν, Καίτην Παγαγοπούλου, Ἀλεξάνδρον Οἰκονομίδην, Ὁραίαν Δορκάδα, Λευκὴν Δορκάδα, Παυγαλίαν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνοῖδα Ζλατόρον και Ἐραστὴν τῆς Φύσεως — ἡ Ὁραία Δορκὰς με τὴν Βασιλίσαν Κλεοπάτραν, Τρεχαγεροπούλου, Ἑλληνικὴν Καρδίαν και Ταπεινὸν Ἴον (με τοὺς δύο τελευταίους ἔσω τὸ δυνατόν ἐμμέτωπος) — ἡ Ἀναστασία Πακακωνοταρενίδου με τὸ Ταπεινὸν Ἴον — ἡ Ἀτταγίς με τὸν Ἀλεξάνδρον Οἰκονομίδην και με τὴν Ὁραίαν Δορκάδα.

Εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματα (και ἔτι μόνον τὰ ψευδῶνα) ὅσων ἔλαβον τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν πρὸ τριῶν μηνῶν και δὲν ἀπέδωσαν ἀντίμη. Ἐν ἐν τῷ μεταῦ δὲν ἀπαδοῦσαν. Πρέπει τελος πάντων να τοὺς ἐκθῶ, διὰ να μάθωσιν οἱ κύριοι αὐτοὶ να εἶνε ἀκριβεστεροι.

Ἀσπασμοί, πληροφῶριαν. — Ὁ Ἀριστομένης Ἀνταριά με παρακαλεῖ να εἴπω εἰς τὸ ἔγγραφο τῆς Ἐλευθερίας ὅτι τὸ ὄνομά τῆς τὸ εὔρων. ὅτι ἡ οἰκογένειά τῆς μένει εἰς τὴν πατρίδα τῆς και διό αὐτὴ, πρὸ δέκα ἐτῶν, μόνον τὰς διακοπὰς μεταβαίνει ἐκεῖ. — Ὁ Ναυτιλιος ἀσπάζεται και συγγράμει τὸ Ἀρχιζέλιαν. — Ὁ πρῶν Φώσκος Ἀπόλλων χαρῶ-ε τὴν Ναυτοπούλου. — Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντῆς ἀ

ἀποκατά τ' ὁ Σπ. Θ. Τουβάλης τὸν "Ἦρωα Γαριβάλδην ὁ Φιλελεύθερος Ἕλληρ τὸν Ἰοιομιόμον Τυμφορητόν" ἢ "Ὁραία Ἀσπιδὸς τὴν Πουήτριαν Σαυφὸς ὁ Ρομύλος τὸ Ἀκόντιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους ὁ Μάθρος Πρίγκιψ τὸν Ἦρωα Γαριβάλδην ὁ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας τὴν Ναυ οπούλαν τὴν ὁποίαν πληροφορεῖ δι' ὁσάκις θὰ περᾶν μὲ τὸ καρδί τῆς ἀπὸ τῆς Σαλαμίνας, δὲν θὰ εἶνε ποτε ἔγγιον, ὥστε νὰ μὴ ὑπερέβῃ ἀπὸ φουρτῶναν ἢ Ἀστραπὴ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ διαίει δὲν τῆς γράφει; ἢ ἑλλοποσα τὴν Ἑστίαδα Παρθένον ἢ Αἰθιοπία τὴν Νέμωφιν τοῦ Διγαίου ἢ Ἀλκωνία Ἡμέρα τὴν Χρυσὴν Βροχίην ἢ Ποιμετικὴ Φλογέρα τὴν Ήσπερδὴ Παράλλαν, κτλ. κτλ. Τὸ ἐναλλάξ: Ἀπὸ ἑνα ἀσπασμὸν κάθε φορᾶν!

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλδον στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ναυτίλον, Κουταλιανόν, Ἐνοσιέλιθον Ποσειδάων (τὸ εἶπα, ἔνοια σου) Ἐδρατορ Ζώνην (λίαν προσεχῶς γράψε μου) δὲν Κεχῶτην (συμμενωὶ πληροστατα!) Παχὴν Τότρον, τοῦ ὁποίου τὸ κεφάλι ἔγεινεν ἀνω-κάτω ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα!) Ἀλύτην, Γραβιάν, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Μικρὰν Φωσφοροπόλιδα, Β. Α. Αἰθιοπῆτον (ἔλαβα καὶ χαίρω πολύ!) Νικόλαον Μαρουλιανόν, Ἀσπερόεσαν Νύκτα ἀδελφὸν καὶ ἀδελφάς, Μέλλοντα Ναυαρχον, Ἐκτορα τὸν Τρόδα (εἶθε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐλπίς σου) Ἀναστασίαν Παπακωνσταντινίδου καὶ τὸν μικρὸν χαριτωμένον ἀδελφὸν τῆς Κωνσταντίνου Πυθιαν, Ἀνεμοστρόβιλον (τὴν χαριτωμένον δελτάριον!) Ἀκτίνα Ἡλίον, Ἰωάννην Δάρκ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Ἀπριλίου (δίδει τὸ φύλλον τοῦτο ἕνεκα τῶν ἐρωτῶν ἐγράφη καὶ ἐτυπώθη ἐγώριτερα) ἀπαπάνησά εἰς τὸ πρόσεχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαΐου ε.δ.

- 205. Συλλαβόγραφος.**
 Ἄν τὰ φωνήεντα γράμμα με ἴσον τι ἐνώσης ἔνα πο.δν ὄρατον μορφεῖς νὰ φανερώσης.
 Βεσάλη ἀπὸ τοῦ Λεοβικκοῦ Ἄλβου.
- 204. Μεταγράμματισμός.**
 Πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶμαι κ' εἰς τὴν Θεσσαλίαν κείμαι ἂν ἄλλῃξ ἑνα γράμμα ἴσον γίνου' ἐν τῷ ἄμῃ.
 Βεσάλη ἀπὸ τοῦ Ἐραῖου Τρενικαριόλακι.
- 206. Μεταγράμματισμός.**
 Μὲ μεγάλη προσοχὴ—βάλε φῖ καὶ βγάλε χῖ, τότε πᾶνω νὰ γυρίξω—καὶ παθᾶκια ναυοριζέω.
 Βεσάλη ἀπὸ τοῦ Παναγιώτου Λόκου.
- 208. Μωσαϊκόν.**
 Ἡ ἑλλοποσα, ἡ Μέδουσα, ἢ Τσοῦχτρα κ' ἢ Πυθία ὁ Μόζαρτ, ἢ Ἀκρόπολις κ' ἢ Καθαρὰ Καρδία ἀπὸ ἑν γράμμα ἔιδουσι εἰς ὄλους εὐχαριστίας καὶ μία χώρα γίνεται εὐδὸς ἀνεμποδιστίας.
 Βεσάλη ἀπὸ τοῦ Σαρμενάνθου.
- 207. Τρίγωνον.**
 1, Ἐγὼ δὲν ἔχω σύντροπον κανένα.
 2, Τῶν κροτικῶν ἐπιρρημάτων ἑνα.
 3, Ἐκ γενικῆς καταστροφῆς ἐσώθην.
 4, Πιστεύω πῶς ἡσέυρετε ἕμένα.
 5, Ὅς τέλος εἰς τὸ τρίγωνον ἐξέθην.
 Βεσάλη ἀπὸ τοῦ Νέκουου.
- 208 Πυραμίς.**
 Ν' ἀντικατασταθῶσι οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ γινῶσι τὸνομα θεῶς, αἱ δὲ 6 σταυροὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέ...

σφ' αὐτῶν σταυροῦ νὰ ποτελῶσι τὸνομα ἑξ ἑδὸς ἀπ' ἀνωτέρω 4 ὄρατον καὶ ἀπ' ἀνωτέρω 2 προθέσεις.
 Βεσάλη ἀπὸ τῆς Βελπούσης.

- 209. Ἀκρυστιχίς.**
 Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ἑπομιένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Ἑλληνικῆς νήσου.
 1, Μέλος τοῦ ἀνθρώπου. 2, Ἀρχαῖος ρήτωρ. 3, Ζῶφον. 4, Κράτος τῆς Ἀσίας. 5, Ποιητὴς ἀρχαῖος.
 Βεσάλη ἀπὸ τοῦ Ραμύλου.
- 210. Ἀπροσδόκητον.**
 Μόλις ὁ Κολόμβος ἐπάτησε τὸ ἕνα του ποδὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τί ἔκαμε;
 Βεσάλη ἀπὸ τῆς Ἀγγυρας τῆς Βεττυχίας.
- 211. Ἑλλειποσύμφωνον.**
 ω-α-ωκ-τρι-ου-α-αει-
 Βεσάλη ἀπὸ τοῦ Χρυσάετου.
- 212. Φωνηεντόλιπον.**
 πκ-πυθ-νη-κην.
 Βεσάλη ἀπὸ Ἀλέξ. Οἰκονομίδου.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἀπριλίου 1897.

106. Μέρος, γέρος	108. ΑΜΑΣΕΙΑ
107. Β	Μ Ι Α Ρ
ΡΕΑ	Α Γ Ν Ε Ι Α Σ
ΜΗΑΟΣ	Σ Ε Σ Ι
ΗΣ ΙΟΑΟΣ	ΕΛ Ι ΣΣΩΝ
ΕΥΡΙΣΘΕΥΣ	Ι Α Ω Ο
	ΑΡΕΙΝΟΗ

109—110. 1, Θάρρος, Πάρος, πόρος, φόνος, γόθος. 2, Ἀσπὴρ, ἀσπής, ἀστός, ἰστίς, Ἴσος, ἴσος, ὄσοι, ἄλος, ἦλος, ἤλιος.—
111—115. Γινόμενης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Π, Α σχηματίζονται αἱ λέξεις: πλοῖον, πόλις, κληρὸς, πᾶσι, παλαίος.—**116—120.** Ἄετος, Ἄγρων, Ἀκανθίς, Πέφανος, Πελαργός.—**121.** ΣΥΡΟΣ. (1, ΕΣχάρα. 2, Κίβρος. 3, ΚΡίος. 4, ΡΟδον. 5, ΤΣίρος).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
 Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:
 Α'—Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκατοστὸν διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπιτροπικαῖς καὶ φο.χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκαστος.
 Β'—Πρὸς φρ. 2,50 ἑκατοστὸν πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.
 Γ'—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἔξῃ Παραγγελία μετὰ τοῦ ἀντιτύπου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Ἀγίου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

τλήθῃ, ὅπως ἐξηγηθῆ ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.
 Σημειώται ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βιβλιόφωρον ἐξαντλοῦμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)
 Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἧται: Ὁ τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 καὶ ὁ τοῦ 1896, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἄετος φρ. 7.—Χρυσόδατος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀπὸ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδελῶν προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δωδῆδος τόμων.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφάνους εἰκονογραφημένους ταύτους τόμους (ὧν ἑκάστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀπο-εὐὼν αὐτοτελεῖς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τεχνικῆς καὶ μορφικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδασκτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν Γλύρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς Ἦρωας, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροδομά, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερδάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετέτ' ἀσκαπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ.—Ἡ Γωρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20.—Ἡ Ἀδελφοῦλα μου ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μικρὸς Ἀδρῶς, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894):—α'.) Ἡ Πραγματοσία Ροζάλλα.—β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννίτη Σωτήρα.—γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
 Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895):—α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα.—β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί.—γ'.) Μαύρη καὶ Ἀσπρά.
 Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896):—α'.) Κάϊσαρ Κασκαμπέλι, ἀπὸ Τουλίου Βέρν.—Ὁ Ὀρρανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης.